

РЕШЕНИЕ

№ 26451

гр. София, 30.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 08.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10560** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Г. Й. А. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], бл. № 17, ет. 14, ап. 56, срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221122007316-091-001 от 25.06.2024г. издаден от Т. Б. Г. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и С. М. М. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) – [населено място], с който са установени допълнителни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), изменен с Решение № 1239 от 09.09.2024г. на директор дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] (ОДОП) при Централно управление на Национална агенция за приходите (ЦУ на НАП) като за данъчен период 2016г. е определен данък в размер на 899.24 лв. и лихва за забава в размер на 690.25 лв.

В жалбата се твърди, че РА е издаден при неправилно приложение на материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила. Изложени са аргументи по отношение на подхода при начисляването на разходи, като същият е определен за незаконосъобразен. Твърди се, че в представената съпоставка между приходи и разходи са налице аритметични и методически грешки. По отношение на паричен превод - захранване 2 657.13 евро или 5 196.89 лв. е изложено, че физическите лица не водят счетоводна отчетност и не съхраняват документален архив, поради което е и логична обективната невъзможност на РЛ да представи документи и доказателства относно вида и характера на получените парични средства. Твърди се, че постъплението по

банковата му сметка е квалифицирано като облагаем доход, без да е установен вида и характера на постъпилата сума, т.е. при неизяснена фактическа обстановка и непълнота на доказателствата. За нарушение на процесуални правила се твърди, че липсват заповеди за удължаване на срока на ревизията на изпълнителния директор и мотивирани предложения на териториалния директор. Също така се твърди, че не са налице основанията за прилагане на особения ред за облагане по реда на чл. 122, ал. 1 от ДОПК. На последно място е посочено, че констатираното превишение в размер на 8 795.56 лв. дори и да е достоверно на годишна база, е незначително. Моли съда да отмени РА като незаконосъобразен.

В съдебно заседание – жалбоподателят Г. Й. А., редовно уведомен, чрез адв. Р. Н., не се явява, не се представлява.

Ответникът - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място] при Централно управление на Национална агенция по приходите, редовно призован, представлява се от юрк. В. с приложено по делото пълномощно, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съда да потвърди РА като законосъобразен. Сочи че, от събраните доказателства в хода на ревизията и на съдебното производство не са опровергани констатациите на органите по приходите. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител, не взема становище по основателността на жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221122007316-020-001 от 05.12.2022г. на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, с която е възложено извършване на ревизия на Г. Й. А. с ЕГН [ЕГН] за установяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. Заповедта е издадена от Т. Б. Г. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – [населено място], който е определен за компетентен орган за възлагане на ревизията на основание чл. 11, ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП), във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, със Заповед № РД-01-849 от 31.10.2022г., издадена от директор на ТД на НАП С.. Заповедта за възлагане на ревизия е връчена на А. на 07.12.2022г., като срок на ревизията е определен три месеца, считано от датата на връчването на посочената ЗВР. ЗВР е изменена със заповеди за изменение на ЗВР № Р-22221122007316-020-002 от 02.03.2023г. и ЗИЗВР с № Р-22221122007316-020-003 от 05.04.2023г., като с последната срокът за завършване на ревизията е определен до 05.05.2023г.

На осн. чл. 114, ал. 4 от ДОПК, и.д. на НАП със Заповед № Р-22221122007316-ЗИД-001 от 24.04.2023г. въз основа на искане на териториалния директор на НАП с № Р-22221122007316-Д49-001 от 21.04.2023г. е удължил срока за извършване на ревизията до 04.08.2023г. Издадена е нова ЗИЗВР с № Р-22221122007316-020-004 от 24.04.2023г., връчена на жалбоподателя по електронен път на 11.05.2023г. Със Заповед № Р-22221122007316-ЗИД-002 от 20.07.2023г. на и.д. на НАП на осн. чл. 114, ал. 4 от ДОПК, въз основа на искане на териториалния директор на НАП с № Р-22221122007316-Д49-002 от 14.07.2023г. е удължен срока за извършване на ревизията до 03.11.2023г., за което е издадена нова ЗИЗВР № Р-22221122007316-020-005 от 21.07.2023г., електронно връчена на 24.07.2023г. Със Заповед № Р-22221122007316-ЗИД-003 от 19.10.2023г. на и.д. на НАП на осн. чл. 114, ал. 4 от ДОПК въз основа на искане на териториалния директор на НАП с № Р-22221122007316-Д49-003 от 18.10.2023г. е удължен срока за извършване на ревизията до 02.02.2024г., за което е издадена нова ЗИЗВР № Р-22221122007316-020-006 от 19.10.2023г., електронно връчена на 20.11.2023г. Последното удължаване на срока за извършване на ревизия е

въз основа на Заповед № Р-22221122007316-ЗИД-004 от 29.01.2024г. на и.д. на НАП на осн. чл. 114, ал. 4 от ДОПК по искане на териториалния директор на НАП с № Р-22221122007316-Д49-004 от 29.01.2024г. като срокът е удължен до 02.05.2024г., за което е издадена нова ЗИЗВР № Р-22221122007316-020-007 от 30.01.2024г., връчена по електронен път на А. на 05.02.2024 г.

Съгласно разпоредбите на чл. 117 от ДОПК, Ревизионният доклад (РД) се съставя не по-късно от 14 дни след изтичане на срока на ревизията, който срок е спазен и за резултатите от ревизията е съставен РД с № Р-22221122007316-092-001 от 16.05.2024г., връчен на жалбоподателя по електронен път по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 23.05.2024г. Жалбоподателят не е упражнил правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и срещу констатациите няма подадено писмено възражение. В срока по чл. 119, ал. 3 от ДОПК е издаден РА с № Р-22221[ЕИК]-091-001 от 25.06.2024г., издаден от Т. Б. Г. - орган, възложил ревизията и С. М. М. ръководител на ревизията, служители на ТД на НАП – [населено място], с който са установени допълнителни задължения за данък по чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 1 399.42 лв. и на основание и по реда на чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания (ЗЛДТДПДВ) са начислени лихви за забава в размер на 1 074.19 лв. РА е връчен на 25.06.2024г., по електронен път.

В хода на ревизията е констатирано, че Д. И. П. е местно физическо лице и в качеството си на такова, на основание чл. 8, ал. 1 от ЗДДФЛ е данъчно задължено лице за облагаемите си доходи, получени от източници в България и чужбина.

С оглед установяване на факти от значение за определяне на резултата за ревизирания период на Г. А. са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) е изх. с № Р-22221122007316-040-001 от 12.12.2022г., ИПДПОЗЛ с № Р-22221122007316-040-002 от 12.07.2023г. и ИПДПОЗЛ с № Р-22221122007316-040-003 от 09.10.2023г., като такива не са били представени.

На осн. чл. 37, ал. 5 от ДОПК до трети лица са изпратени искания за представяне на документи, данни, сведения, книжа. Също така от търговските банки е било изискано предоставяне на информация за открити сметки на жалбоподателя и движението по тях.

От органите на приходната администрация са били извършени и насрещни проверки на дружества, в които А. притежава дялове от капитала като е била изискана информация дали от дружества са му изплащани възнаграждения и дивиденди, както и дали са извършвани или получавани, финансираня към или от А., като за констатациите са съставени протоколи, съдържащи подробна информация в РД. Дружествата, в които жалбоподателят притежавал дялове са установени, както следва: „НИКОВ 03“ ООД с ЕИК[ЕИК]; „ЙОЛИ - 2000.БГ“ ООД с ЕИК[ЕИК]; „КЛАС – 1“ ООД с ЕИК[ЕИК]; „КРЕП – 20“ ООД с ЕИК[ЕИК]; „ПАН 97“ ООД с ЕИК[ЕИК]; „СЛАДКАРЯ 71“ ООД с ЕИК[ЕИК]; „МИЛИНА 90“ ООД с ЕИК[ЕИК]; „ПЕКАРЯ 68“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]; „ТИАРА - 2013.БГ“ ООД с ЕИК[ЕИК]; „ПЕКАРНА ВАНИЛИЯ.БГ“ ООД с ЕИК[ЕИК]; „ИЛИЯНА - 98.БГ“ ООД с ЕИК[ЕИК]; „М МОНИ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]; „ВИЙОЛИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „1001 СЛАДКИ.БГ“ ООД с ЕИК[ЕИК].

Също така, насрещна проверка е била извършена и на търговско дружество „ХЕЛП КОНСУЛТ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], тъй като същото е извършвало счетоводно обслужване на дружествата, в които А. има участие. В отговор е получено, че дружества, за които е изискана информация не се обслужват счетоводно от „ХЕЛП КОНСУЛТ БГ“ ЕООД от края на 2018г. При прекратяване на услугата на ръководствата на дружествата са предадени всички първични счетоводни документи и всички вторични - хронологични регистри, ведомости за заплати като не се съхранява счетоводна база в електронен архив. В допълнение е посочено, че ръководствата на дружествата не са имали претенции, не са заявили липса на информация при предаване на документацията.

В хода на ревизията са били направени и справки в информационния масив на НАП относно подадената годишна данъчна декларация по реда на чл. 50 от ЗДДФЛ, вкл. получавани доходи по трудови или извън трудови правоотношения, както и относно извършени от жалбоподателя покупки от лица регистрирани по ЗДДС. Установено е, че декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ от жалбоподателя не е подавана.

При ревизията, органите по приходите от информационния масив на агенцията са установили, че през м. 01.2016г. А. е бил назначен на трудов договор в дружеството „М НОНИ БГ“ ЕООД, а в периода от м. февруари 2016г. до м. декември 2016г. се е самоосигурявал, чрез дружеството „ЙОЛИ - 2000.БГ“ ООД върху осигурителен доход в размер на 420.00 лв.

На следващо място при проверката е било установено, че през ревизирия период А. е получил банков превод в размер на 2 657.13 евро или 5 196.89 лв. с наредител С. Г. Т. и посочено основание за превода „захранване на сметка“. В хода на ревизията не са били ангажирани доказателства на какво основание са получени парични средства от ОП е прието, че тези средства представляват облагаем доход по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗДДФЛ.

Жалбоподателят не е декларирал притежаването на налични парични средства в брой към 01.01.2016г. и от органите по приходите е прието, че същите са в размер на 0.00 лв., като към този период по банковите си сметки е имал налични парични средства в размер на 36 578.99 лв., а към 31.12.2016г. в размер на 41 336.33 лв.

За извършените разходи за издръжка и живот от ревизиращите органи, въз основа на събраните документи е било прието, че същите са в размер на 9 235.11 лв. Сумата е била изчислена въз основа на заплатените суми към регистрирани по ЗДДС лица през 2016г.

От органите на приходната администрация е била извършена съпоставка на направените от лицето разходи и декларираните и/или получени доходи през ревизирия период, при която са били установени несъответствия между извършените разходи и акумулираните приходи, в резултат на което установили превишаване на разходите над доходите със сума в размер на 8 795.56 лв.

Ревизиращите органи при така констатираното, приели, че са налице предпоставките на чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК - данни за укрити приходи и доходи, довели до формиране на несъответствия между декларираните и/или получените приходи/доходи с имущественото и финансовото състояние на ревизираното лице като на основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя е било връчено уведомление с изх. № Р-22221122007316-113-001 от 09.10.2023г., с което е информиран, че основите за облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл. 48 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. ще бъде определени по реда на чл. 122 и следващите от ДОПК. С ИПДПОЗЛ е било изискано попълването на декларации за имущественото състояние по чл. 124, ал. 3 от ДОПК за ревизирия период, но такива не са били представени до приключване на ревизионното производство.

В хода на ревизионното производство от жалбоподателя не са били представени изисканите по реда на ДОПК документи и писмени обяснения и от събраните доказателства и в резултат на извършената съпоставка между направените разходи и декларираните и/или получени доходи от ревизиращите органи е била установена данъчна основа за облагане за 2016г. в размер на 13 992.45 лв. която е била формирана от установеното превишаване на разходите над доходите със сума в размер на 8 795.56 лв. плюс получените по банков път парични средства в размер на 2 657.13 евро /5 196.89 лв./ преведени от С. Г. Т., за които е прието, че представляват укрити доходи. Определен е дължим данък в размер на 1 399.24 лв. и са определени лихви за забава в размер на 1 074.19 лв.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред, като директорът на дирекция ОДОП в

решението си приел, че за извършената ревизия са налице основанията по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК. Установен е недостиг на парични средства за ревизирия период, тъй като направените от лицето разходи надхвърляли, получените за периода доходи, както и че е получил доходи без правно основание, но приел, че началната разполагаема сума в брой, която е била определена в хода на ревизията в размер на 0.00 лв. е неправилно определена и посочил, че същата е следвало да бъде в размер на 5 000.00 лв., тъй като „това е допустимия и разумен размер в практиката“, а в хода на проверката не са били представени доказателства за наличие на парични суми в по – големи размери, поради което с Решение № 1239 от 09.09.2024г. директорът на дирекция ОДОП - [населено място] изменя РА като за установения данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2016г. в размер на 1 399.24 лв. определя данък в размер на 899.24 лв., а за начислените лихви за забава в размер на 1 074.19 лв. определя лихви в размер на 690.25 лв. За да измени РА и да го намали, административният орган приема, че при съпоставката - превишение на разходите над доходите в размер на 8 795.56 лв. следва да се намалят с 5 000.00 лв. и същите да се определят в размер на 3 795.56 лв., а данъчната основа, формирана по реда на чл. 122 от ДОПК да се определи в размер на 8 992.45 лв., което представлявало сбора на превишение плюс паричният превод, въз основа на което определил дължимият данък за периода в размер на 899.24 лв.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза на вещото лице Е. Е. М.. Експертът е изпратил заключение по електронната поща на съда, като след запознаването му жалбоподателя е изложил становище, че заключението не съдържа отговор на два от поставените въпроса, което е прието и от ответника. От съда е предоставена възможност за изготвяне и депозиране на допълнително заключение, но след неколkokратно отлагане на делото поради неявяване на вещото лице и не представяне на заключение по възложените въпроси, съдебният състав с протоколно определение от 02.02.2026г. е освободил в.л. Е. М. от изготвяне на експертиза и е назначил друго вещо лице.

Съдебно-счетоводна експертиза е изготвена и представена по делото от вещото лице С. Р.. Експерта в заключението си посочва, че въз основа на документите по делото за периода 01.01.2016г. - 31.12.2016г. се установява превишение на разходите в размер на 4 038.22 лева. Същото е било установено при съпоставка на паричен поток за съответствие между стойността на направените от жалбоподателя разходи от една страна и получените от него доходи и приходи от друга страна. Експертът констатира получени облагаеми доходи за 2016г. в размер на 5.196.89 лв. от захранване по банкова сметка с IBAN № [банкова сметка] от С. Т., а разходите определят от комуналните разходи по фактури от доставчици в размер на 9 235.11 лв. В отговор № 2.2 на поставената задача вещото лице посочва, че наличностите към 01.01.2016г. по банкови сметки на жалбоподателя са в размер на са 797.67 евро и 6.34 евро. Съдът кредитира експертизата като обективно и обосновано изготвена, която ще коментира по-долу в решението си.

По делото е приложена административната преписка.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена, чрез дирекция ОДОП – [населено място] на 25.09.2025г. с вх. № 53-04-661, в срока и по реда на чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от лице с правен интерес от оспорване, като адресат на ревизионен акт, с който в негова тежест са определени задължения и след изчерпване на административния ред за обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, поради следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той

е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Ревизията е възложена от орган по приходите, който е оправомощен, съгласно Заповед РД-01-849 от 31.10.2022г. на изп. директор на НАП, издадена на основание чл. 11, ал. 3 от ЗНАП и чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК. Със заповедта на Т. Б. Г. на длъжност началник отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП са му възложени функции на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК. Не са налице нарушения на процесуалните правила, ЗВР е изменена със заповеди за изменение на ЗВР № Р-22221122007316-020-002 от 02.03.2023г. и ЗИЗВР с № Р-22221122007316-020-003 от 05.04.2023г. издадени от Г.. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 4 от ДОПК - когато сроковете по ал. 1 и 2 се окажат недостатъчни поради особена фактическа сложност на конкретния случай, срокът може да бъде продължен общо до не повече от три години със заповед за удължаване на срока на изпълнителния директор, издадена въз основа на мотивирано предложение на териториалния директор. По делото се съдържат такива заповеди на изпълнителния директор, въз основа на искане на териториалният директор като последното удължаване на срока за извършване на ревизия е въз основа на Заповед № Р-22221122007316-ЗИД-004 от 29.01.2024г. на и.д. на НАП по искане на териториалния директор на НАП с № Р-22221122007316-Д49-004 от 29.01.2024г. и срокът е удължен до 02.05.2024г., въз основа на което е издадена нова ЗИЗВР № Р-22221122007316-020-007 от 30.01.2024г., поради което съдът не приема изложените възражения на жалбоподателя за липса на заповеди за продължаване срока на ревизията.

Ревизионният акт, с който е приключило това производство, също така е издаден от компетентни органи съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК – от възложителя и от ръководителя на ревизията. РА е издаден като електронен документ, като съдържа мотиви и диспозитивна част в табличен вид, в която е посочено установеното задължение с основание, период и размер. Настоящият съдебен състав намира за доказано, че РА е подписан с валидни квалифицирани електронни подписи на издателите му, поради което е спазено изискването за писмена форма, съгласно чл. 3, ал. 2 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги. Това е относимо и за РД, ЗВР и ЗИЗВР.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл. 120, ал. 1 от ДОПК задължителни реквизити – името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към оспорения ревизионен акт е и РД, като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт и РД, органът по приходите е спазил

процесуалноправните разпоредби на ДОПК, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила - такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице в хода на ревизионното производство и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

С оглед на изложеното, съдът приема ревизионното производство за редовно и законосъобразно, проведено при спазване от органите по приходите на императивните правила на ДОПК, както при надлежно връчване на актове на ревизиращия екип, вкл. и на уведомлението на основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК, с което е посочено, че са налице обстоятелствата визирани в чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК, а именно укрита приходи и превишение на разходите, спрямо получените доходи за 2016г.

Ревизионният акт е издаден и при правилно приложение на материалния закон.

Данъчното задължение за разглежданият период е установено в резултат на прилагане на особения ред по чл. 122 - чл. 124 от ДОПК, след като е направен извод за наличие на обстоятелство по чл. 122, ал. 1, т. 2 - налице са данни за укрита приходи или доходи и т. 7 от ДОПК – декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизиращия период.

Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалване на РА при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима, но доказателствената тежест за това носи жалбоподателят, с оглед на което доказателствената тежест относно релевантните факти, при спор относно законосъобразността на ревизионен акт, издаден в производство реда на чл. 122 от ДОПК, придава установена материална доказателствена сила на съдържащите се в ревизионния акт фактически констатации. Следователно, в производството по съдебно обжалване на РА, в тежест на органите по приходите е да установят наличието на основание за облагане, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдените от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. За разлика от типичните ревизионни производства, в които ревизиращите безусловно изискват субектът да установи изгодни за себе си факти и обстоятелства, в хипотезата, при която се реализира отговорност по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК за съответното лице, всички факти и обстоятелства от предвидения фактически състав следва да се установят при условията на пълно първоначално доказване пред съда, респективно, за да се премине към този ред на определяне на данъчната основа, тези факти и

обстоятелства следва да се установят по несъмнен начин от органа по приходите в хода на ревизията - чл. 170, ал. 1 от АПК, във вр. с § 2 от ДОПК.

За съда, на първо място е спазено изискването на разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ДОПК и ревизираното лице е уведомено, че органът по приходите е установил наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, както и че основата за облагане с данъци ще бъде определена по предвидения ред в чл. 122 от ДОПК. В изпратеното на жалбоподателя уведомление е определен 14-дневен срок за представяне на доказателства и за вземане на становище, от което следва, че ревизиращите органи стриктно са спазили процесуалните изисквания относно провеждането на ревизията и определянето на данъчната основа по реда на чл. 122 от ДОПК.

Съгласно нормата на чл. 123, ал. 1 от ДОПК, в случаите по чл. 122, ал. 1 от ДОПК при определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба, респективно доход, когато: 1. стойността на имуществото на лицето явно съществено превишава размера на декларираните приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или безвъзмездно финансиране, получени от него и 2. направените разходи от лицето и свързаните с него лица по § 1, т. 3, б. „а“ от допълнителните разпоредби, явно и съществено превишават размера на декларираните получени средства.

На следващо място, налице е и основанието по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК.

В настоящият случай за ревизираната година, органи по приходите са направили съпоставка между имуществото на ревизираното лице и неговите доходи и разходи, като са констатирали несъответствие. Органите по приходите са счели, че са налице хипотезите на чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК - укрити доходи и превишение на разходите, спрямо получените доходи за 2016г. довели до формиране на несъответствие на имущественото и финансовото му състояние за периода като данъчната основа е определена по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК, като са посочени относимите хипотези. Установено е допълнително задължение по ЗДДФЛ за данъчен период 2016г. в размер на 899.24 лв. и лихва за забава в размер на 690.25 лв.

По силата на чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ размерът на данъка се определя, като общата годишна данъчна основа по чл. 17 се умножи по данъчна ставка 10 на сто. По силата на чл. 123, ал. 1, т. 2 от ДОПК разходите, които съществено превишават приходите/доходите на лицето представляват облагаем доход. Този облагаем доход се включва в общата годишна данъчна основа, върху която се определя размерът на данъка по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ.

За съда е налице основание за данъчно облагане по чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК - данни за укрити приходи по отношение на доходите в общ размер на 5 196.89 лв. получени по банкова му сметка при превод от банкова сметка с IBAN № [банкова

сметка] от С. Г. Т.. По отношение на сумата предоставена от Т., макар спрямо него да не е извършена насрещна проверка в хода на ревизията, то от страна на оспорващият в настоящото производство също не са ангажирани доказателства относно произхода на средствата. Следва да се отбележи, че съобразно чл. 2 от ЗДДФЛ, обект на облагане по този закон са доходите на местните и чуждестранните физически лица. Доходите могат да бъдат с различни източници - чл. 10, ал. 1 от ЗДДФЛ, като в т. 6 на същата разпоредба (в приложимата редакция) са посочени доходи от източници по чл. 35, както и доходи, облагаеми с окончателни данъци по този закон. По аргумент от чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ изброяването на източниците не е изчерпателно. От разпоредбите на чл. 2, чл. 3 и чл. 10 от ЗДДФЛ следва разбирането за дохода като положително изменение в имуществото на физическото лице. В мотивите на ТР № 11 от 03.12.2021г. на ВАС, по т. дело № 3/2020г. е посочено, систематично разпоредбата се намира в раздел VI - доходи от други източници, като в т. 1 до т. 5 са посочени видовете източници, а в т. 6 е предвидено източникът да е различен от посочените, но установен като такъв. Следва да се приеме, че с постъпването на посочените парични средства, в патримониума на ревизирания субект се е увеличило неговото имущество и това увеличение представлява доход по смисъла на чл. 12, ал. 1 от ЗДДФЛ, който доход е квалифициран като такъв по чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗДДФЛ. Сумата е постъпила по сметка на жалбоподателя от физическо лице - наредители на сумата, но той не е декларирал това обстоятелство, т.е. укрило е приход, който е установен по размер същият участва при формиране на данъчната основа по чл. 17 от ЗДДФЛ и се облага с данък върху общата годишна данъчна основа по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ.

С оглед на изложеното, съдът намира за законосъобразни изводите на ревизиращите, че горепосочената сума има характер на укрит приход и следва да бъде включена при изчисляване на размера на данъчната основа за 2016г. доколкото и в съдебното производство от страна на жалбоподателя не се ангажираха доказателства, че тези средства са необлагаеми по арг. чл. 13 от ЗДДФЛ, поради което неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че сумата не представлява облагаем доход и подходът на органите по приходите е неправилен.

За направеното възражение на жалбоподателя по отношение на констатираният недостиг на средства, съдът съобрази следното:

Жалбоподателя не е подавал ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ и не е декларирал, начално и крайно салдо на налични парични средства в брой. За разполагаема сума в брой от административният орган е определена сума в размер на 5 000.00 лв., а наличните парични средства в началото на периода по банковите сметки е определен в размер на 36 578.99 лв., а към 31.12.2016г. в размер на 41 336.33 лв. въз основа на което е формирана данъчна основа в размер на 3 795.56 лв.

Съдът намира за правилно установеното от органите по приходите превишение на разходите над приходите. За да бъде констатирано превишение, то е формирано от

паричните средства в брой и по банкови сметки в началото на периода, към която сума са добавени постъпленията за годината, след което са извадени установените комунални разходи по фактури от доставчици, като са извадени и паричните средства в края на данъчния период и така е установено превишение на разходите над приходите в размер на 3 795.56 лв., поради което и правилно е формирана данъчната основа.

Вещото лице също в експертизата си констатира, че от приложените по делото доказателства се установява превишение на разходите, спрямо получените доходи за 2016г. като определя същите в размер на 4 038.22 лв., но при съобразяване с нормата на чл. 160, ал. 6 от ДОПК, съдът намира, че следва да приеме резултатите приети с РА след изменението с решението на директора на ОДОП.

С оглед на гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира и за правилно определена и общата годишна данъчна основа. Както беше посочено по-горе в решението доходът в размер на 5 196.89 лв. е доход по чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗДДФЛ и същият участва при формиране на данъчната основа по чл. 17 от ЗДДФЛ. По силата на чл. 123, ал. 1, т. 2 ДОПК разходите, които съществено превишават приходите/доходите на лицето представляват облагаем доход. Този облагаем доход се включва в общата годишна данъчна основа, върху която се определя размерът на данъка по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ. В настоящият случай, общата годишна данъчна основа се формира от приходи в размер на 5 196.89 лв. и превишението на разходите, спрямо получените доходи за 2016г. в размер на 3 795.56 лв. И тъй като по силата на чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ размерът на данъка се определя, като общата годишна данъчна основа по чл. 17 се умножи по данъчна ставка 10 на сто, дължимият данък е в размер на 899.24 лв., както и правилно е определен от органите на приходната администрация. А на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ за невнесените в срок суми се дължи лихва за забава, в настоящият случай същите са в размер на 690.25 лв.

При установените по делото факти в обобщение, правилно е приложена разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ДОПК, която предоставя правна възможност на органите по приходите да приложат установения от съответния закон, в случая ЗДДФЛ, размер на данъка, към определена от тях по реда на ал. 2 основа, когато е налице едно от изчерпателно изброени обстоятелства в същата алинея, а в процесния случай са налице обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7. Извършен е и анализ на критериите по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Процесуалните правила са спазени и правилно е приложена данъчната ставка 10 на сто по материалния данъчен закон върху формираната данъчна основа за облагане. От наличните по делото доказателства не е възможно да се направят различни изводи относно паричния поток за ревизираните периоди, а тежестта за тяхното опровергаване е на оспорващата страна, поради което съдът намира, че обжалваният РА е законосъобразен, фактическите констатации в него кореспондират със събраните в

хода на ревизията доказателства, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото и предвид своевременното направеното искане, на Националната агенция за приходите – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК (Изм. – ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г.) във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с § 5 и чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, съдът определя в размер на 102.26 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София - град, Трето отделение, 79 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Й. А. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], бл. № 17, ет. 14, ап. 56, срещу Ревизионен акт № Р-22221122007316-091-001 от 25.06.2024г. издаден от Т. Б. Г. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и С. М. М. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], с който са установени допълнителни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица, изменен с Решение № 1239 от 09.09.2024г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите като за данъчен период 2016г. е определен данък в размер на 899.24 лв. и лихва за забава в размер на 690.25 лв., като неоснователна.

ОСЪЖДА Г. Й. А. с ЕГН [ЕГН] да заплати по сметката на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите, сумата в размер на 102.26 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК, в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.